

5

VĚNOVAT SE OD TĚCH NEJSKROMNĚJŠÍCH ZAČÁTKU
VELKÝM VYNÁLEZŮM NENÍ ÚKOL PRO OBYČEJNÉ MOZKY.
ODHADNOUT, ŽE ZA OBYČEJNÝMI, DĚTINSKÝMI VĚCMI
LEŽÍ NÁDHERNÉ UMĚNÍ, JE PŘEDSTAVA HODNÁ
NADLIDSKÉHO NADÁNÍ.

Galileo Galilei

Když si Elsa prohlédla Leovu chaotickou, ale slušně zásobnou dílnu, napadlo ji, že by něco takového taky potřebovala. Jumini únosci použili kovové nádoby uspávacího plynu, což znamenalo, že mezi sebou museli mít mechanika a alchymistu. Pokud má její záchranná mise být úspěšná, bude muset bojovat se všemi druhy šílenství.

Nepřekvapilo by ji, kdyby tu našla pár mechanických dílen navíc schovaných v málo používaných křídlech obrovského domu, ale vzhledem k tomu, že už měla v patách zvě-

davou Porzi, pochybovala, že by se její tajemství nerozkřiklo. Casy se taky zeptat nemohla, protože předpokládala, že právě Casa ji dovedla rovnou k Leovi, ať už k tomu měla jakýkoli důvod.

Elsa si nebyla jistá, zda se jí Casina neustálá pozornost líbí. Mravenčilo jí v zátylku, jako by jí někdo neustále zíral na záda. Tak se cítila, když se jako malá učila základům skriptologie a Jumi jí nakukovala přes rameno, hodnotila a opravovala její práci. *Dej si pozor na syntax. Pamatuji, že musíš volit slova pozorně a jasně. Tohle není to nejelegantnější řešení, ale zatím to stačí.* Tehdy ji ale aspoň pozoroval někdo, komu plně důvěřovala, zatímco o Casině záměrech zatím mohla jen spekulovat.

Což znamenalo jen jednu možnost: bude si takovou dílnu muset sama napsat. Oprava kalkulátoru bude muset počkat.

Když se vrátila do pokoje, odložila náradí a otočila se k policím se skriptologickým náčiním.

V pracovně už na ni čekaly předpřipravené prázdné skriptologické knihy, které v ní vyvolávaly otázku, kdo tu asi bydlel před ní. Ten člověk měl buď dost peněz na to, aby se bohatě předzásobil, nebo rád vázal knihy. Elsa sama s vazbou příliš zkušeností neměla – na Veldaně sice uměli dělat ruční papír, ale skriptologický papír se od něho dost lišil. Jumi vozila všechny knihy ze Země.

Ze zásoby prázdných knih vybrala Elsa ten nejmenší svazek, který našla – jen o trochu větší než její bránokniha. Nikdy nepochopila, proč všichni slavní skriptologové tak rádi pracovali s tlustými svazky. Samozřejmě – Veldana obsáhle knihy přímo vyžadovala, ale k napsání jedné místnosti plně

vystačil útlý notýsek. Netušila, jaké překážky ji na cestě za matkou čekají, ale ať už půjde kamkoli, bude mít u sebe přenosnou dílnu.

Elsa se posadila k psacímu stolu a začala pracovat na základních parametrech použitelného světa: gravitaci, vzduchu, čase. Knihovna sekundárních zdrojů tady v Pise byla jen zlomkem úctyhodné sbírky, která shořela v Montaigneově domě, ale obsahovala ty nejnuttnější základy, takže si Elsa ušetřila celé vymýšlení skriptologické fyziky. Stačilo jen otevřít jednu z knih a opsat důležité fyzikální vlastnosti do knihy nové místnosti.

Aby jí mohla sloužit jako dílna a laboratoř, musela obsahovat nejen místo na práci, ale i různý materiál. Elsa si tedy napsala sklady plné nářadí, chemikálií a mechanických součástí, a potom dodala funkci posunutí potřebných předmětů rovnou do přední části dílny. Elsa nesnášela, když něco nemohla najít.

Zabraná do práce ztratila pojem o čase, takže se upřímně podivila, když se denní světlo začalo vytrácet. Malé kyvadlové hodiny usazené na polici s knihami prozrazovaly, že je čas na večeři.

K vlastnímu překvapení ji setkání s Leem neděsilo. Musela si ale dávat pozor, aby si k nikomu nevytvořila vztah – všichni tihle lidé ji jen rozptylovali a odváděli od cíle. Musela dopsat světoknihu dílny a najít matku, a tak se raději znovu sklonila nad stolem a nechala večeři večeří.

Další den také strávila zalezlá ve svém pokoji. Opravila šest dalších stran z první Montaigneovy ohořelé knihy, ale s dílnou se dostala do slepé uličky. Normální skriptolog ne-

potřeboval technické příručky, ale ona teď musela vědět, čím přesně má vybavit dílnu. Znamenalo to znovu se vykrást ven a sehnat si informace.

Elsa váhavě přerušila ticho: „Caso, máš někde větší sbírku skriptologických zdrojů? Nebo aspoň technických příruček?“

„Ale jistě, slečno. V knihovně.“

Elsa vyskočila. „Dovedeš mě tam?“

I když jí to nepřišlo dvakrát moudré, znovu se spolehla na Casu. Ta ji vedla dolů do prvního poschodí a někam do zadního traktu domu.

Elsa zahrnula za roh a zůstala stát jako přimražená. Krátká chodba vedla ke klenutým dveřím knihovny, ale mezi ní a vytouženou literaturou stáli Porzia, Leo a Faraz zabraní do nenucené konverzace. Casa ji zase – pravděpodobně naschvál – dovedla přímo do společnosti ostatních obyvatel domu. Nejdřív se chtěla otočit na patě a utéct, což by bývala i udělala, kdyby si nevšimla fascinující bytosti usazené na Farazově rameni.

Elsa ještě nikdy neviděla alchymicky vytvořenou bytost, ale když takovou teď zahlédla, okamžitě věděla, o co jde. Většinu těla toho podivného zvířete tvořila chapadla (minimálně deset, jak Elsa odhadla) a obrovská lysá netopýří křídla (jen dvě, přirozeně). Ze samého srdce těla zíralo vlhkým pohledem jediné obrovské oko a pokud ta věc měla i tlamu, Elsa netušila kde.

„To je ale zajímavá bytost!“ vyletělo jí z úst dřív, než se stihla kousnout do jazyka.

Všichni se jako na povel otočili. Porzia překvapeně nadskočila, zatímco Leo se tvářil tak sebevědomě, jako by už dáv-

no věděl, že tam je. „Elo,“ přivítal ji, „vidím, že naše nejnovější skriptoložka právě našla cestu do knihovny.“ Zdálo se jí, že slovo *skriptoložka* podivně zdůraznil, ale s tak zajímavým druhem zvířete před očima se tím nehodlala zaobírat.

Přišla blíž, aby si bytost lépe prohlédla. Ta k ní opatrně natáhla chapadlo. Faraz jemným plácnutím chapadlo odehnal dřív, než se ho Elsa mohla dotknout. „Ale no tak. Trochu vychování! Přece víš, že tohle holky děsí!“

„Ale ne, ne, nevádí mi to,“ vyhrkla Elsa. „Já mám různé potvůrky ráda. Kdykoli na Veldaně napíšeme nějaké rozšíření, vždycky si všechno nové tvory nakreslím. Nebo jsem to tak aspoň dřív dělala.“

„Chceš... si ho pochovat?“ zeptal se plaše Faraz, jako by čekal, že mu Elsa odpoví znechucením.

Ta místo toho natáhla ruku. „Být tebou, tak to nedělám,“ varoval ji Leo. „Ta potvora občas škrtí bezdůvodně lidi. A taky má ty jedový tesáky...“

„Neposlouchej ho,“ vložil se do toho Faraz, jako by Leovy urážky na adresu svého miláčka ani neslyšel. „Lže, až se mu od huby práší.“

„Jen se neboj, maličký,“ naklonila se Elsa k tvorovi, „ani na vteřinu jsem mu nevěřila.“

Potvůrka si vlnivými pohyby přelezla z Farazova ramene na Elsino. Celou dobu u toho musela váhu svého těla vyrovnávat roztaženými křídly. Elsa pomalu zvedla ruku, aby si zvíře pohladila. Čekala, že bude na dotek slizké, ale ucítila jen suchou, zvrásněnou kůži. Výstřihem na zádech jí proniklo zvědavé chapadlo až na holou kůži a tam se přísálo. I když mělo v přísavkách nečekanou sílu, Elsu to nezneklidnilo.

Špička dalšího chapadla jí zkusmo pohladila po tváři – asi místo pozdravu.

„Ahoj,“ vrkala Elsa, „jakkpak se jmenuješ?“

„Skandar,“ odpověděl Faraz.

„Tak to tě ráda poznávám, Skandare. Ty jsi ale roztomilý!“

Porzia udělala dávivý zvuk. „Vážně se musíš muckat s tou odpornou Farazovou potvorou, jako by to bylo novorozeně?“

Faraz odfrkl: „Jen proto, že jsi přesvědčila Giu, aby mi Skandara zakázala brát s sebou do jídelny, ještě to neznamená, že se ho všichni musíme štítit tak příšerně jako ty.“

„S takovým přístupem se nedivím, že se na tebe holky přímo vrhají,“ utrousila sarkasticky Porzia.

„Mně se Skandar moc líbí,“ namítala Elsa.

„Zato mně se nelíbí, že postáváme na chodbě, když se můžeme pohodlně posadit v knihovně.“ Potom vyrazil, jako by ani nepochyboval, že ho ostatní budou následovat.

Knihovna se nacházela v rozlehlém osmistranném sále táhnoucím se přes tři poschodí až nahoru ke kupolovité střeše. U všech zdí se tyčily police plné knih a mezi nimi probíhaly ochozy umožňující snadný přístup ke všem titulům. Ve třetím patře se tyčila štíhlá okna. Úplně dole stály v samém srdci místnosti pohovky, křesla a lampami vybavené psací stoly.

Kromě nich a Skandara tu už byl jen jeden asi osmiletý chlapec usazený u psacího stolu s obrovskou knížkou. Nohama ještě nedosáhl na zem, a tak je obtočil kolem šprušlí židle.

„Ach,“ vydechla Porzia, když si všimla, kam se Elsa dívá.

„To je můj nejmladší brácha. Pozdrav, Aldo!“

„Nech mě bejt, když si čtu!“ štěkl chlapec.

Leo sebou plácl na pohovku a rozvalil se tam tak, jako by se zrovna vyškrábal na vrchol hory a zapíchl tam svoji vlajku.

Porzia těkala očima mezi Aldem a Leem a neodpustila si nabroušený povzdych. „Někdy si říkám, že když Casa jedná s dětmi jako s divokou zvěří, má vlastně pravdu. Chybí jim vychování.“

Porzia s Farazem se uvelebili do křesel a Elsa se posadila na židli hned vedle Faraze. Pokusila se mu vrátit Skandara, ale ten se jí držel jako klíště.

„Zdá se, že se nám tu někdo skamarádil,“ protáhl Faraz překvapeně. „Skandar většinou za cizíma nejde.“

„To je opravdu zvláštní,“ zamyslel se Leo. „Většinou věří jen alchymistům.“

Snažil se z ní tak vylákat její tajemství? Elsa se snažila tvářit neutrálně. Nikdy mu neměla věřit!

Sama nevěděla, jak moc jí alchymie pūjde, protože s ní nikdy nepřišla do styku. Když se ale Faraz objevil se svou alchymicky vytvořenou bytostí, zažehlo to v ní jiskru zájmu, nebo ne? A na Veldaně vždycky milovala všechny tvory, dokonce i ty ostnaté, nohaté a slizké, kteří jinak nikdo neoceníl.

Bříškem prstů pohladila Skandara po kožených křídlech a odpověděla: „No, kdybych byla Skadar, rozhodně bych netíhla k někomu, kdo by mě považoval za odpornou potvoru. Takže za to chudáček nemůže.“

V tu chvíli k nim přisupěl Aldo s obrovskou knížkou přitisknutou na prsa a všechny si je přísně změřil. „V knihovnách,“ prohlásil, „má bejt ticho.“ Potom se otočil na patě a odpochoval ven.

Porzia se za ním dívala. „Podle toho, jak svírá tu knížku, asi mámě zlomí srdce.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Elsa, vděčná, že se na chvíli nemusejí bavit o alchymii.

„Bude z něho další skriptolog,“ odpověděla Elsa.

„To chápu,“ kývla Elsa, „ale to přece není nic zlého?“

„Abychom udrželi dům v rodinném vlastnictví, potřebujeme v každé generaci aspoň jednoho mechanika. Člověka, který dokáže udržet Casu v chodu. To proto si táta vzal mámu, víš? Chudák babička měla šest dětí a ani z jednoho se nestal mechanik. Tehdy to byl asi docela skandál a teď to tu máme zas – dva skriptology a dvě menší děti, které se ještě nerozhodly, čemu se chtějí věnovat. Pokud se Sante s Oliviou brzy nevybarví, budu muset začít balit mechaniky.“

„To je teda dost hnusný tvrdit, že tvůj táta si vzal tvou mámu jen pro její schopnosti a kvůli dědicům.“

Porzia pokrčila rameny. „Lidi se berou i z daleko horších důvodů.“

V hlase jí zazněla pýcha, které Elsa tak úplně nerozuměla.

„I ta sebehnusnější pravda je pořád lepší než lež,“ řekla Elsa, i když si uvědomovala, že jen papouškuje matčina slova.

Leo, který se během celého rozhovoru neklidně ošíval, vstal z pohovky, vyběhl na ochoz ve druhém patře a vylezl na železné zábradlí. Chodil po něm obratně jako akrobat a rozpaženýma rukama udržoval rovnováhu.

„Ještě se předváděj,“ odfrkl Faraz.

Porzia jen protočila oči. „Až spadneš a zlámeš si vaz, nebudu tě škrábat z podlahy. Caso? Máš povolení hodit Leovu mrtvolu do nejbližší pece.“

„Výborně, slečno,“ odpověděla Casa klidně.

„A protože stejně za chvíli umřeš, rád si teď zaberu tvůj gauč,“ přesunul se Faraz na pohovku.

Z nebezpečného místa na zábradlí Leo zahřímal: „Dámy a pánové, jen žádný strach! Jsem trénovaný profesionál vychovaný v tom nejvyhlášenějším vídeňském cirkuse!“

Elsa se podívala na Faraze, který jen řekl: „Tentokrát sto procentně kecá!“

„Já stejně nevím, co je to cirkus,“ pokrčila rameny Elsa.

To Lea trochu vyvedlo z míry. „Ale ne. Proč si mám vymýšlet exotickéj původ, když mu nerozumíš?“ Sklonil se, chytil za zábradlí a seskočil na podlahu. Přistál měkce jako kočka, jako by celé dny jen skákal z výšek. Podle toho, jak se potkali, Elsa hádala, že její domněnka není daleko od pravdy.

„Šla jsi do knihovny pro něco konkrétního?“ zeptal se Faraz náhle, jako by ho ta myšlenka právě teď napadla.

„Jo, jasně,“ odpověděla Elsa a tváře jí zaplály studem. Jak to, že na chvíli tak snadno zapoměla na svůj úkol? „Vlastně pro nic zvláštního, ale chtěla jsem si prohlédnout skriptologické materiály.“

„Tak s tím ti ráda pomůžu,“ vstala Porzia tak neochotně, jako by jí prokazovala nějakou nepříjemnou službu.

„Není třeba,“ vyhrkla Elsa. „Stačí mi jen ukázat, kde ty knížky jsou.“

Elsa si zněla příliš horlivě, protože zažehla v očích své průvodkyně známé zvědavé plamínky. „Ráda ti pomůžu se vším, co budeš potřebovat.“

Tentokrát se Else podařilo přesunout tiše protestujícího Skandara zpět na Farazovo rameno. Když následovala Por-

zii na balkon ve druhém patře, cítila v zádech Leův pohled. Raději ho ignorovala. Pak ji ale začala bombardovat otázkami Porzia. Elsa procházela skriptologické tituly a v duchu se horečně snažila vymyslet způsob, jak se zvědavé Porzie zbavit.

„Páni!“ vydechla Elsa, když z police vytáhla známou knihu. „Wolkerovo pojednání o základech fyziky. A ještě k tomu v německém originále. Výborně!“ Ve skutečnosti to byla tak nudná kniha, že by mohla Porzii dostatečně odradit od dalších dotazů.

Porzia protáhla obličej. „Fajn. Teď už víš, kde co najdeš. Pokud už nepotřebuješ nic jiného, můžu se vrátit k vlastní práci.“

Elsa si odnesla nechtěný svazek ke stolku a půl hodiny, než Porzia konečně zmizela, předstírala zaujaté studium. Potom se mohla konečně vrátit k policím s knihami a podívat se po technických manuálech, které potřebovala pro dopsání dílny. Vytáhla několik titulů a odnesla si je do pokoje, odhodlaná dokončit světoknihy laboratoře dřív, než skončí den.

Leo se snažil na Elsu nemyslet, ale ani práce na obojživelném robotovi, která ho měla zaměstnat na celé hodiny, mu nepomohla odpoutat se od ní. Nemohl si pomoci – tak rád by věděl, co by mu Elsa asi řekla na poměry ozubených kol. Přál si mít k sobě ještě jeden, menší pár rukou, který by mu pomáhal dotahovat šrouby.

Z dvaceti dětí, které obývaly dům, byla jen hrstka dost stará na to, aby si vybrala nějakou disciplínu. Jediný další mechanik v domě byl Burak, a i když občas něčím pomohl, Leo si společnost třináctiletého kluka příliš neužíval. Teď

ale přišla dvacátá první duše – v Leově věku, geniální a dost možná zapálená do strojů stejně jako Leo.

„Je to pěkná tajnůstkářka, co?“

Leo se překvapením bouchl hlavou o podvozek. Vysoukal se zpod obrovského stroje a promnul si natlučené temeno.

„Co chceš?“

„Aha,“ vyskočila Porzia na stoličku vedle pracovního stolu. „Nezeptal ses ani, koho tím myslím, takže sis jistě vydedukoval, že mluvím o Else. A souhlasíš, že něco skrývá.“

Leo se zamručením zapnul rušičku, aby je Casa neslyšela. „Nemám náladu na tvoje hry, Porzie.“

„Ty že nemáš náladu na hry? Honem mi někdo přinese kamennou tabulku, ať do ní dám vytesat to památné datum, kdy si Leo Trovatelli přestal hrát!“

„Možná spíš nemám náladu na tebe,“ zavrčel Leo.

Porzia rýpnutí velkodušně ignorovala. „Něco kuje. Celé dny se schovává v pokoji v haldě skriptologických knížek a vychází jen, když si potřebuje něco půjčit z knihovny. Viděli jsme přece dost sirotků, aby nám došlo, že tohle není zrovna obvyklé chování. Nepřipadá ti to všechno ani trochu divný?“

Leo pokrčil rameny. „Možná ji prostě baví práce.“

„S tou holkou budou jen potíže. Ještě sice nevím jaký, ale to určitě brzo zjistím.“

„Porzie, tohle je sirotčinec pro mladé šílence. Se všema jsou tu potíže.“

„Ty něco víš, že jo?“ přimhouřila podezíravě oči. „Nemůžu uvěřit, že jsi něco vyslídil a hned mi to neřekl. Zrádce!“ pleskla ho našťavaně po rameni.

Leo ji zpražil pohledem. „Místo toho špehování by ses raději měla věnovat svým hostitelským povinnostem.“

„Copak? Sepsal sis moje chyby na papírek?“ povytáhla obočí Porzia.

„Přinejmenším by ses měla postarat o to, aby neměla hlad. Od první večere tady se pořádně nenajedla.“ Leo sledoval, jak se Porzia kaboní. Věděl, že to přehnal. Na Casu byla patřičně hrdá a těšila se, že starost o ní jednou zdědí po otci. Neměl kritizovat její hostitelské schopnosti, ale ta slova už mu vyklouzla z úst a on je nemohl vzít zpět.

Porzia ho propíchlá ledovým pohledem. „Výborně. Postarám se, aby přišla k večeři,“ sklouzla ze stoličky, „a jestli mi s tím ty sám nepomůžeš, budu si muset pravdu zjistit sama. Tohle je dům *mojí* rodiny a já si ho umím ochránit sama.“

Elsa dopisovala poslední detaily do své pracovny, když jí do pokoje vtrhla Porzia a vlekla ji na večeři. Nemohla přijít méně nevhod, ale naléhala příliš na to, aby ji Elsa zdvořile odmítla.

V jídelně ji usadila vedle Faraze a sama se uvelebila po Leově boku. I když Elsa tušila, že za zasedacím pořádkem něco vězí, zatím nevěděla, co přesně to je. Dělal si snad Porzia nároky na Lea? Ne, že by na tom záleželo. Elsa rozhodně neměla v úmyslu se mezi ně vtírat.

Prisupěl vlak s jídlem naložený mísami s rajskou polévkou s fazolemi, kousky bledého filé na stuhách stočených těstovin a klínky pudinkového dortu s jedlými kaštany. Elsa si vzpomněla, že má hlad, teprve před chvílí, ale při pohledu na ty hory jídla pochybovala, zda to všechno zvládne spořádat, aniž by praskla.

Naklonila se k Farazovi a zašeptala: „To se tady takhle houduje každý večer? Myslela jsem, že první den se hostitelé chtěli blýsknout, když přijel někdo nový.“

„Tohle je Itálie, země, kde je jídlo uměním,“ usmál se poučeně Faraz. „Neboj se, zvykneš si na to. Já jsem si taky zvykl.“

Elsa na něho překvapeně vykulila oči. Věděla, že Faraz není Ital, ale nikdy ji nenapadlo, že si tu třeba taky kdysi přišel cizí – přivandrovalec tápající ve zvycích, které měli místní v krvi. Možná že si přece jen byli v něčem podobní. „Kde jsi žil předtím?“ zeptala se.

„Jako dítě jsem se učil u jednoho alchymisty v Tunisu. Když ale přišli Francouzi, poslal mě mistr pryč,“ posmutněl Faraz a zapíchl pohled do prostírání, aby se nemusel zpříma podívat na Elsu.

Možná byla chyba se na to ptát. „Promiň,“ hlesla.

„Bylo to pro moje dobro. Můj mistr nemohl jako turecký občan sloužit Francouzům, ale já jako Tunisian jsem žádnou takovou ochranu neměl.“ Z jeho slov zaznívaly pochyby, jako by se snažil sám sebe přesvědčit o nutnosti poslat ho pryč. Potom se na Elsu usmál a dodal: „Všichni jsme o něco přišli. To proto jsme tady.“

„To je mi líto,“ zašeptala Elsa znovu a myslela to upřímně.

Porzia naplnila Elsinu misku horkou polévkou vonící česnekem a rozmarýnem. Else se hned začaly sbíhat sliny. *Reván by z toho byl nadšený*, pomyslela si. Rád jedl a určitě by se s chutí připojil k jakékoli kultuře, která stolováním strávila celé hodiny. Při pohledu na Lea, Porzii a Faraze zatoužila po kamarádovi z dětství, kterého už možná nikdy neuvidí. Už

jí vůbec nesešlo na tom, že si poslední léta sotva vyměnili slušné slovo. Revan byl jediný kamarád, kterého kdy měla a teď je asi mrtvý. A s ním i ostatní Veldaňané. Najednou se jí stáhlo hrdlo. Ještě dobře, že všichni začínali jíst, až když každý kolem stolu dostal svoji porci – teď by nepolkla ani sousto.

Seber se, nadávala si. *Nemysli na to*.

Jakmile i poslední ze stolovníků dostal polévku, pustili se všichni do jídla. Porzii zajiskřily oči známou zvědavostí. „Povíš nám něco o své rodině, Elso? Musí být zvláštní odjet tak daleko do cizího světa...“

Děti, které její slova zaslechly, se zájmem zvedly hlavy. Elsa cítila, jak si ji prohlížejí, i když se neodvážila upřít na ně pohled.

Pokrčila rameny a snažila se nepříjemnou otázku setřást. „To není nic zajímavého.“

„Ale no tak,“ přisunula se Porzia blíž a nasadila důvěrný tón. „Já už jsem ti přece o rodinných starostech a skandálech všechno vyklopila.“

„No dobře,“ řekla nakonec Elsa. Ne že by se jí zrovna chtělo na sebe něco prozrazovat, ale doufala, že Jumin příběh odpoutá pozornost od její současné situace. „Když byla Veldana ještě čerstvá, zapletla se tam Jumi – moje máma – s jedním mužem. Ten ale umřel. Po nějakém čase do našeho světla ale Charles Montaigne napsal děti, a tak Jumi zpětně otěhotněla, aniž by se jí kdo ptal, zda chce. To proto potom tak zuřivě bojovala za nezávislost Veldany.“

Když Elsa umlkla, všichni na ni hleděli jako na zjevení. Leo ztuhl se sklenkou na rtech a Porzia si šokovaně zakryla

ústa. Většina menších dětí přestala hlučet a seděla nepříroze- ně tiše s očima velkýma jako talíře. Někdo upustil vidličku, takže jediný zvuk, který se jídelnou rozlehl, bylo cinknutí kovu o podlahu. Elsa netušila, co řekla špatně. Teď jí pod zděšenými pohledy ostatních pomalu červenala líčka.

„Co je?“ vyhrkla.

Porzia zvedla obočí. „Je zajímavé, že o spoustě věcí nemáš ani ponětí, zatímco o ostatních jsi informovaná až moc.“

Faraz polkl, jako by mu uvízlo sousto v krku. Else se sou- citný pohled v jeho očích vůbec nezamlouval. „Takže... ty ses narodila jen proto, že...“

Elsa dořekla sama, aby Faraze nepřivedla do rozpaků: „Ano. Před získáním nezávislosti nám Montaigne vnutil spoustu nechutných změn. Včetně těhotenství bez souhlasu veldanských žen.“

Porzia se odvrátila a podezřele zaujatě si rovnala ubrousek na klíně. „Takoví jsou muži.“

„Hej,“ ozval se Leo pobouřeně. „My jsme tady taky! A ne každý mužský je podlý génius, který chce násilím přivést do jiného stavu nevinné domorodé ženy!“

Faraz ztuhl, jako by se mu na spojení *nevinné domorodé ženy* něco nelíbilo. Držel ale raději ústa.

Porzia se zadívala na dychtivě naslouchající drobotinu a bleskla po Leovi významným pohledem. „A tím diskusi o tématech nevhodných k tabuli raději ukončíme. Máme štěstí, že máma dnes jí v pracovně.“

Netrvalo dlouho a signora Pisano se objevila ve dveřích jídelny, jako by ji Porzia zavolala. Každý – až na Elsu – se- bou provinile trhnul a pustil se nápadně rychle zase do jídla.

Elsa netušila, co udělala špatně. O Pozemšťanech se tvrdilo, jak jsou civilizovaní, ale v některých věcech asi byli příšerně pruderní.

Pokud šlo o signoru Pisano, stejně si asi ničeho nevšimla, protože vypadala určená a unavená. „Porzie, drahoušku, na slovíčko,“ oslovila dceru.

Porzia vytřeštila oči na Lea, který odpověděl tázavě povytaženým obočím. Elsa hádala, že jejich tichý rozhovor znamenal něco jako: *Co se děje? Já to nebyl, přísahám!* Potom se Porzia hbitě zvedla a cupitala za matkou. Obě se sice snažily mluvit tiše, ale Elsa stejně slyšela, co si povídají. „Obávám se, že se Řádem to bude poněkud... složité. Tvůj otec mě požádal, abych se vydala za ním do Florencie. Budeš se tu muset o všechno postarat sama.“

Elsa čekala, že se Porzia začne nafoukaně vychloubat, ale ta jen mírně kývla a zašeptala: „Jistě, mami. Co je třeba udělat?“

„Napišu ti seznam.“ Potom signora Pisano křikla na děti, aby si získala jejich pozornost a kladla jim na srdce, aby Porzii ve všem poslouchaly. Matka s dcerou pak odešly probrat detaily, zatímco jídelna bzučela zvědavými otázkami a dohady, co se asi v Řádu děje.

Elsu okamžitě přešel hlad. V hlavě se jí honilo, co asi znamenalo, když signora Pisano řekla, že situace je *složité*. De Vries se ve Florencii měl setkat s ostatními členy Řádu a poprosit je o pomoc. Byl si jistý, že mu vyhoví. Co když se pletl?

Uprostřed živého zmatku v jídelně sklouzla Elsa ze židle, vykradla se ven a byla ráda, že se vyvlekla z nesnesitelně dlouhé večere. Už si myslela, že se jí podařilo zmizet, když se za

ní ozvaly kroky. Za ní poklusával Leo ve snaze ji dohnat. Elsa zůstala poraženecky stát.

I když běžel očividně za ní, snažil se to na sobě nedat znát. Usmíval se tak lehce a nenuceně, jako by ho nic na světě ne-trápilo. „Odešla jsi dřív,“ vydechl. „Kdybych se snadno urážel, skoro bych si myslel, že se ti naše společnost hnusí.“

„Já jsem ráda sama,“ pokrčila rameny Elsa.

„Nikdo není rád sám,“ trval na svém Leo a jeho hlas se najednou přiostrčil. „Člověk si na samotou sice zvykne, když to jinak nejde, ale nikdo se z ní netěší.“

Elsa překvapeně zamrkala. Takový sentiment by od Lea nečekala. Jeho nálady se měnily tak rychle jako mořský vánek – člověk nikdy nevěděl, odkud zafouká. „Kdo ti dal právo mluvit za všechny? Já si samotou naopak dost užívám,“ odsekla Elsa. Neuměla si představit, že by někdo tak opovrhoval osaměním.

„Jasně, klidně si to namlouvej,“ usmál se Leo a jeho jízlivost se vytratila stejně rychle, jako přišla.

Elsa si jen frustrovaně povzdychla, protože netušila, co s tím klukem provede. „Mám moc práce.“

Leo se s rukama v kapsách opřel o protější zeď chodby. „To pozdvižení v Řádu... Nejdřív spěchal do Florencie pan de Vries, potom Gia... To všechno kvůli tvojí mámě, co?“

Elsa si propletla prsty, aby nemusela sevřít dlaně v pěst. „De Vriesovi plně důvěřuju.“

„De Vriesovi a dvěma tuctům šílenců, které ještě ani neznáš?“ zeptal se Leo skepticky. „Ty vážně chceš jen tak sedět na zadku a čekat, jestli se banda cizích lidí v cizím městě rozhodne jít hledat tvoji mámu?“

„No... ano,“ zalhala Elsa.

„Ale ne! A víš, jak to vím?“ odtlačil se od stěny, zadýchaný a podrážděný. „Protože kdyby existoval i ten nejmenší střípek naděje, že se znovu potkám se svojí rodinou, nic na světě by mě nezastavilo. Proto to vím.“ Prudce se otočil, jako by chtěl uraženě odejít, ale nakonec se zastavil. Ramena se mu zatřásla v prudkém nádechu, jak se snažil zkrotit svůj hněv.

„Já... po ní taky pátrám,“ přiznala váhavě Elsa, „ale jde to přílišně pomalu.“

Leo se pootočil, aby mu viděla do tváře alespoň z profilu. Znovu žmoulal v ruce kapesní hodinky, převaloval je na dlaní jako velkou minci a soustředěně upíral oči na klouby na ruku. „Jestli chceš, pomůžu ti mámu zachránit.“

Leova bolest vypálila v Elsině srdci cejch podobný kruhům pod jeho očima. „Neutěší tě, když se budeš dívat, jak získávám zpátky něco, co ty už nikdy mít nebudeš,“ zašepkala.

„Já vím.“

„Tak proč to děláš?“

Aniž by se na ni podíval, odpověděl: „Nikdo by neměl přijít úplně o všechno. Není to spravedlivé a mě naši vychovali tak, abych na spravedlnost věřil.“

Dívala se na něho, jako by z jeho tváře chtěla vyčíst i tu sebemenší známku nekalých záměrů. Jak nebezpečné by bylo se mu svěřit?

Elsa našpulila rty a po chvíli mlčení popsala okolnosti únosu, Montaigneovu vraždu, požár a škody na světoknihách. To, že je polyhistor si raději nechala pro sebe – nechtěla prozradit všechna svá tajemství najednou.

Leo ji překvapil. Z upovídáného kluka se najednou stal pozorný posluchač. Když Elsa domluvila, zamysleně se zamračil a hlesl: „To toho moc nemáme.“

„Nevím ani, *kdo* mámu unesl,“ povzdychla si. Vyslovit ta slova nahlas znamenalo znovu si rozedřít ránu v srdci až do krve a zjitřit hluboko usazený strach. „Nevím ani, jestli veldanská světokniha přežila požár. A i kdyby – netuším, kde teď je. Zbývá mi jen naděje, že ten, kdo Montaignea zavraždil, spálil jeho knihovnu, aby se zbavil důkazů ve světoknihách. Jedině tam bych snad mohla najít nějaké vodítko.“

„Takže teď všechny ty knihy ručně opravuješ? To je šílenství! A může to trvat celé měsíce,“ vydechl znepokojeně Leo. „Ať už tvoji matku unesl kdokoli a má s ní jakékoli plány, má určitě způsob, jak ji přinutit ke spolupráci, i kdyby snad sama nechtěla. A rozhodně to nebude nic příjemného.“

Elsa rozrušeně zoufale zvedla hlas: „Myslíš, že to nevím? Snažím se nastavit priority, jak nejlépe umím. Co jiného mám asi tak dělat?“

V jantarových očích se mu zatřpytila jiskra nápadu. „Co kdyby existoval rychlejší způsob, jak knihy opravit?“

„Kdyby, kdyby,“ mumlala Elsa netrpělivě. Leova tajemnost ji popuzovala. „Chceš říct, že existuje efektivnější způsob? Pokud ano, tak to vyklop!“

Leo se jen rošťácky zazubil. „Jdi zabalit knihy. Vím, kam půjdeme.“